

משפחות יקרות, סגל נהדר, חברים ואורחים נכבדים, ואחרון חביב, צוות כפיר האהוב שלנו,

ביום רביעי, השבעה בנובמבר 2012, עמדתי במסדרונות בית משפט השלום בירושלים בפעם הראשונה. הייתי בהלם. בעוד כמה רגעים, יביאו את הבן שלי, באזיקים, לפני שופט לדיון על תיק של אלימות קשה. פשוט לא יכולתי להאמין שאני שם. אני?! איך זה קרה? איך נתתי לחיינו לצאת מכלל שליטה? הרגשתי כמו כישלון מוחלט, אמא כזאת נוראית, למרות שניסינו כל כך להימנע בדיוק מדבר כזה.

אני עדיין לא לגמרי יודעת איך הגענו לשם, למרות שהיום אני מבינה הרבה יותר ממה שהבנתי אז. אני כן יודעת שמאז שסיים בית ספר יסודי, בני לא הצליח למצוא את עצמו. הוא עבר מבית ספר לבית ספר, כך שעד שהיום הזה בנובמבר הגיע, הוא כבר עבר בשישה מוסדות חינוך שונים. אחרי שהשלישי ביקש ממנו לעזוב, שירותי הרווחה התחילו להיות מעורבים. עד אז, למרות שהמנהל בכל בית ספר חדש הבטיח שהוא יוכל לעזור לבני, ידעתי בליבי שזה כבר היה מאוחר מדי. היינו צריכים להביא אותו לפה השנה הקודמת. תמיד היינו שני צעדים מאחור, שמים את האצבעות שלנו בסכר שעמד לפרוץ בכל רגע. אם להיות לגמרי כנה עם עצמי, פחדתי אז כבר מזה כמה שנים. הייתי חושבת "אם הוא רק יסיים תיכון ויתגייס בלי לפגוע בעצמו או במישהו אחר, הכל יהיה בסדר."

הכמעט שנתיים וחצי שהבן שלי שהה בנירים היו מלאות בעליות ובירידות – אני די בטוחה שהוא קיבל יותר השהיות והזמן ליותר ועדות חירום מכל נער בכל מחזור. בשנה וחצי הראשונות, משהו בפנים עיכב אותו והוא לא היה יכול לתת מעצמו 100 אחוז לתהליך שכל נער בנירים עובר. דווקא היו לו קשרים טובים עם המדריך ועם העובדת הסוציאלית שלו, אבל הוא לא הסיר את מערכת ההגנה שלו. הם לא יכלו באמת לעזור לו כי הוא לא נתן להם להתקרב מספיק. לפעמים, ממש התייאשתי, כי נירים ייצג עבורי את הצ'אנס האחרון שלו להפוך את חיי. אני ידעתי שבטוח לא היה לו טוב, אבל הוא פשוט לא היה מסוגל לחלץ את עצמו מהמקום שבו הוא היה תקוע. פעם, כשהוא כעס על הצוות – את הסיבה אני אפילו לא זוכרת – הוא צעק עלי "את חושבת שנירים הם אלוקים!" ואני השבתי "לא, לא בדיוק – אבל רק דרגה אחת מתחת." היה לי אמון מוחלט בצוות. ולכל מי שהכיר את בני, היה אמון שהוא יכול להצליח. אבל לו היה חוסר אמון בעצמו וגם בעובדה שכל מי שהיה מסביב ראה את הכישרונות ואת הכוחות שלו.

ביום שהיה יכול להיות היום האחרון שלו בנירים, האסימון נפל, וכשהוא, אבא שלו, הצוות ואני ישבנו מסביב לשולחן, הוא נפתח. רק טיפה, אבל מספיק כדי לקבל עוד הזדמנות אחת. הוא עמד לעבור לחווה. שמעתי על החווה אבל למעשה, לא ידעתי הרבה עליה. הוא יצא מהבית יום אחרי ראש השנה, לפרק זמן של לפחות ששה שבועות – בלי פלאפון, בלי מחשב, בלי פייסבוק. במצב אחר, אבא שלו ואני לא היינו רואים אותו במשך כל התקופה, אבל בגלל שהיא כללה את סוכות, וכולם יצאו לחופש כמה ימים, שנינו קיבלנו משמרות. באמת – הדבר האחרון שרציתי לעשות היה לבשל, לארוז מזוודה ולעלות לגולן. כל מה שקרה כבר הרס את החג שלי ולא בא לי לעבור אותו עם בני ועם הפרצוף העצבני שלו. אבל נתנו לו להתקשר אחרי ששה ימים, בערב יום הכיפורים. ומשהו בקול שלו השתנה, משהו שאינני יכולה ממש לתאר, כזאת שלווה ששנים כבר לא שמעתי. פתאום הרגשתי זיק של תקווה. והתחלתי להתלהב מהרעיון שאסע לחווה. ואכן,

עברתי אתו יומיים נהדרים. רעינו את העזים, הוא הראה לי איך כבר שיפץ את האוהל שבו הוא גר, אני מדדתי זמנים כשהוא התאמן בריצות, ישבנו ופטפטנו – ואני פשוט נהייתי להיות לצידו. בני החייך והחביב חזר אלי.

בעשרת החודשים האחרונים, מאז הגעתו לחווה, הוא עבר שינוי מדהים. עם עבודה מאד קשה, הדרכה קבועה על ידי הצוות, והרבה התבוננות פנימית, היום הוא יודע מי הוא; הוא מבין מה הוביל אותו למקום שבו הוא נמצא עכשיו; והוא יודע איך הוא רוצה לבנות את העתיד שלו. הוא יכול להראות לעולם כולו את הנשמה העדינה, האכפתיות, הרגישות, המתיקות, והפיקחות החריפה שתמיד ידענו שהיו בו. האחים והאחות שלו והמשפחה המורחבת קיבלו אותו בחזרה עם ידיים פתוחות, כל כך שמחים שהוא רוצה להצטרף אלינו מחדש. כן, הם כעסו עליו תקופה די ארוכה, אבל לפי דעתי, רוב הכעס שלהם נבע מהפגיעה שהם הרגישו כתוצאה מהאופן שבו תפסו את הדברים: כאילו הוא הפנה לנו את הגב.

גם בי חל שינוי באופן שבו אני רואה את תפקידי כהורה, ואני מאמינה שגם אבא שלו עבר שינוי דומה, אבל פה, אני יכולה לדבר רק בשמי. אחד המושגים ששומעים הרבה בנירים הוא אחריות. חשבתי שאני יודעת מה האחריות שלי כהורה, אבל מסתבר שדווקא לא ידעתי. רק בקיץ שעבר, ברגע שנראה היה שהקריירה של בני בנירים הגיעה לסופה בטרם עת – ושרוב הסיכויים היו שיחזור לאחד המקומות שלא רציתי לראות שוב אף פעם בחיי – רק אז הפנמתי את המשמעות של המילה אחריות, לפחות עד כמה שמושג זה מתייחס להורות.

האחריות שלי הייתה לספק את הצרכים של בני, ולגדל אותו עם אהבה, ערכים, והתשוקה להיות בן אדם שתורם לזולת. בקיץ שעבר, בצומת שבו מצאתי את עצמי – ואותו, ואת כולנו – הייתי בשמחה סוללת את הדרך בשבילו, שלא תישאר אפילו האבן הכי קטנה שתוכל לגרום לו למעוד. אבל פתאום, הבנתי שלא יכולתי לעשות את זה – לא בגלל שלא רציתי, אלא בגלל שלא ניתן לעשות את זה עבור מישהו אחר, אפילו לא למען הילד שאת הבאת לעולם. בנקודה ההיא, האחריות שלי הייתה להעביר את הלפיד אליו. הוא היה צריך להחליט איך הוא רוצה לחיות. כבר אמרתי את כל מה שיכולתי לומר; לא נשאר לי מילים. וב"ה, הוא עשה את הבחירות שהובילו אותו לטקס הסיום הזה היום.

אני רק רוצה להבהיר שלמרות שאני כמובן מספרת את הסיפור של הבן שלי, אני בעצם מדברת על כולכם. זה לא קל להיות בנירים. יש הרבה כללים, הרבה דרישות, הרבה ציפיות. פעמים רבות הייתם צריכים לגלות את הסודות שלכם שהייתם מעדיפים שאף אחד לא יידע. הייתם צריכים להישיר מבט אל הדברים שגרמו לכם כאב ולהתעמת איתם. אלו דברים שקשה מאוד לעשות.

ועשיתם את זה! כל אחד ואחת מכם עשה מעבר יוצא מן הכלל – מילדים שלא ידעו מה כולם רוצים מהם ומה אתם רוצים מעצמכם, לגברים ונשים צעירים וצעירות עם רמה גבוהה של הבנה עצמית שהרבה אנשים לא משיגים עד שלב יותר מאוחר בחייהם, אם בכלל. למדתם איך להתמודד עם אכזבה, לתעל את האנרגיות שלכם לכיוונים חיוביים, להגיד לאחרים איך אתם מרגישים בלי לפגוע בהם או להכעיס אותם, ולבנות קשרים אמתיים, חזקים ותומכים, קשרים שתשמרו עד סוף חייכם. הצגתם עוצמה, יושר, התמדה, ושאיפה להצליח. האמת היא שלכל אחד מגיעה הזדמנות "לחוות נירים" ועכשיו – סוף סוף – אני חושבת שאתם מבינים כמה מזל

היה לכם שהגעתם לנירים בדרך כזו או אחרת. אני לא רק גאה בכם, אני גם קצת מקנאת! אתם כולכם אנשים מדהימים ואני כל כך שמחה שזכיתי להכיר אתכם. כולנו מחכים לשמוע בשורות טובות, ואפילו בשורות מעולות, בעתיד.

במהלך השנים האחרונות, כל מי שיושב פה היום היה עד לניסים ונפלאות. הרבה מהאירועים האלה הם בזכות צוות נירים – קבוצה של אנשים הכי מסורים שאף פעם לא היה לי את הכבוד להכיר. אתם נתתם לילדים שלנו סבלנות אין סופית, אהבה, אכפתיות, והבנה, ועבור זה, אנחנו ההורים נהיה אסירי תודה לנצח.

לבסוף, הייתי רשלנית אילולא הזכרתי את התפקיד של הקב"ה בכל הסיפור הזה. אני באמת מאמינה שכל מה שאתם הנערים, ואנחנו ההורים, חווינו, היה חלק מהתוכנית המיוחדת שיש לו לכל אחד מכם – ושהוא יעזור לכולכם לסלול את עתידכם בדרככם הייחודיות

ברוך אתה שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה. אמן.

מרלן, אמא של בוגר נירים

יולי 2015